

Пенчо Славейков

Орися

Три орисници злокобни,
в полунощний мрак дълбок,
спряха се до златни люлки
при заспалия отрок.

Първа рече и нарече:
„Да живее ден за ден,
за живот да му е свидно –
от живота отчужден.

Сам на себе си омразен
и за другите недраг,
зарад милост да подлага
той ръка от праг на праг.

И в съзнание горчиво,
да кълне живота свой,
и себе си и твореца –
нека бъде **Божек** той!“

Втора рече и прирече:
„Пораз да го порази!
Неговий живот да мине
в пот и кървави сълзи.

Да не знай в умора отдих,
в люта зима, в летен зной –
не светът да го прехраня,
а светът да храни той!

До живот в калта притъпкан,
като църв – от църв по-слаб, –
да се гърчи и превива...
Нека той да бъде **Раб**!“

Третя рече и дорече:
„Ориси за света!
Но беде ли са бедите,
чийто свършек е смъртта?

С ваште орисии нека

на живот да бъде клет...
С моята и след живота –
нека бъде той **Поет!**

Нека тленна плът изтлее,
а живее дух терзан –
за да има що да хули
жадната за хули сган.“

Рекоха и отлетяха...
А злочестият отрок
заживя – за да изпълни
техния завет жесток.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова и Виктор Гугушев

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6624>]